

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců JUDr. Věry Šimůnkové a JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D. v právní věci žalobkyně **a) Mgr. P. K.**, nar. x a žalobce **b) K. M.**, nar. x, oba bytem x, společně právně zastoupeni Mgr. Ludkem Voigtem, advokátem se sídlem Bělohorská 163/185, 169 00 Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5, za účasti M. P., bytem K. 229, K., o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 5. 2014, SZ 045941/2014/KUSK REG/Nap, č. j. 058603/2014/KUSK, o územní rozhodnutí a stavební povolení,

t a k t o :

- I.** Rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 5. 2014, SZ 045941/2014/KUSK REG/Nap, č. j. 058603/2014/KUSK, **se zrušuje** a věc se **vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II.** Žalovaný **je povinen** zaplatit každému ze žalobců do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku na náhradě nákladů řízení částku **19.819,- Kč** k rukám jejich právního zástupce Mgr. Ludka Voigta, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 12. 6. 2014 se žalobci domáhají zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobců a zároveň potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Mníšek pod Brdy, stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“), ze dne 17. 12. 2013, č. j. MMpB-SÚ/10148/13-1380/2013-Rys, jímž na žádost, kterou dne 13. 9. 2013 podal pan M. P., nar. x, bytem x (dále jen „stavebník“) vydal územní rozhodnutí o umístění stavby garáže včetně zpevněných ploch (dále jen „stavba“ nebo

„garáž“) na pozemku parc. č. x v katastrálním území Klíneč a na tyto stavby bylo vydáno stavební povolení.

Žalobci uvedli, že jsou spoluvlastníci pozemku č. parc. x v kat. úz. Klíneč, který sousedí s výše uvedeným pozemkem stavebníka. Uvedli, že stavební úřad pochybil, když ve věci nenařídil veřejné ústní jednání. Rovněž namítli, že správní orgány se nedostatečně vypořádali s jejich námitkami vznesenými v průběhu řízení, a to zejména s námitkami, které se týkaly vlivu stavby na jejich nemovitost a nesoulad umístěvané stavby s územně plánovací dokumentací. Povolenou stavbou dojde k významnému snížení hodnoty jejich majetku vzhledem ke zhoršení výhledu do krajiny. Dále uvedli, že v řízení byla podstatným způsobem porušena jejich práva, jelikož jim nebylo umožněno činit si ze správního spisu fotokopie vybraných částí. Konečně žalobci nesouhlasili s posouzením doplnění odvolání žalobce b), které žalovaný posoudil jako opožděné odvolání.

Z výše uvedených důvodů navrhli žalobci soudu, aby zrušil rozhodnutí žalovaného a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že jeho rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a námitky žalobců označil za nedůvodné. Zdůraznil, že u žalobce b) uplynula odvolací lhůta dne 17. 1. 2014, přičemž jeho odvolání bylo podáno až dne 22. 1. 2014. Dále uvedl, že otázka případného provedení místního šetření je plně v kompetenci stavebního úřadu. Rovněž shrnul, že předmětná stavba je umístěna v souladu s platnými předpisy a navrhl zamítnutí žaloby.

Dne 2. 1. 2015 se k věci písemně vyjádřil i stavebník, který uplatnil podle ustanovení § 34 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) práva osoby zúčastněné na řízení. Ve svém vyjádření odmítl argumenty žalobců a uvedl, že v důsledku jejich bojkotu je krácen na svých subjektivních právech a oprávněných zájmech. Nesouhlasil s argumentací žalobců, že předmětnou stavbou dojde k znehodnocení jejich nemovitostí a poukázal na to, že žalobci sami mají stavby v těsné blízkosti sousedních pozemků. Závěrem uvedl, že předmětná stavba je zcela v souladu s právními předpisy i s místními zvyklostmi a navrhl zamítnout žalobu jako nedůvodnou.

Krajský soud v Praze zjistil ze správního spisu následující skutečnosti:

Dne 13. 9. 2013 podal stavebník, M. P., žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby na stavbu „garáže vč. zpevněných ploch“ na shora uvedeném pozemku. Dne 30. 10. 2013 oznámil stavební úřad účastníkům zahájení řízení a stanovil lhůtu pro uplatnění námitek podle ustanovení § 87 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., stavebního zákona, ve znění pozdějších předpisů. V této lhůtě vznesli oba žalobci své námitky.

Dne 17. 12. 2013 vydal stavební úřad územní rozhodnutí o umístění stavby garáže včetně zpevněných ploch na pozemku parc. č. x v katastrálním území Klíneč a na tyto stavby vydal stavební povolení, ve kterém stanovil podmínky pro provedení stavby. Ve lhůtě stanovené pro podání námitek v řízení o umístění stavby podal námitky K. M. a to, že nesouhlasí s tím, aby ve věci bylo upuštěno od ústního jednání, neboť pouze místním šetřením

může stavební úřad dostatečně zjistit poměry v území. Stavební úřad dospěl k závěru, že je mu situace známa, že žádost stavebníka poskytuje dostatečný podklad pro posouzení stavby a proto upustil od veřejného ústního jednání. Námitku K. M., že povolením stavby podle žádosti stavebníka ztratí výhled do krajiny a jejich majetek (jeho a jeho partnerky) bude znehodnocen pro ně až na neúnosnou mez, stavební úřad zamítl s odůvodněním, že navrženou stavbou s výškou hřebene 3,15 m, umístěnou ve vzdálenosti 2,07m od hranice pozemku p.č. x nebude nijak zasaženo do vlastnických práv účastníka řízení, protože stavba je umístěna v souladu s § 25 odst. 5 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území. Námitku K. M., že z důvodu výstavby garáže včetně zpevněných ploch jednak nebudou mít výhled nikam a místo výhledu do krajiny se budou dívat na řadu staveb stavebníka, které jsou každá v jiném stylu, stavební úřad zamítl s odůvodněním, že pozemek stavebníka se nachází podle územního plánu obce Klíneč v území pro zástavbu rodinnými domy, ke kterým lze podle § 21 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb., umístit stavbu nebo zařízení související s bydlením či bydlení podmiňující. Tudiž je pochopitelné, že vlastníci pozemků určených pro zástavbu rodinnými domy výstavbu provádějí. V dané lokalitě nemůže stavba garáže vysoká 3,15 m nijak ovlivnit výhled do krajiny. K námitkám K. M., že garáž stavebníka postrádá smysl, že stavebník bude narušovat jejich klidovou zónu na zahradě hlukem a že je zřejmé, že okamžikem, kdy mu bude povolena stavba, dojde k propojení všech střech a tím dojde nejen k zabránění celého výhledu, ale i k zastínění jejich pozemku, stavební úřad uvedl, že tyto námitky nesplňují § 89 odst. 2 stavebního zákona, a proto k nim nepřihlíží. Námitku K. M., že stavebník má možnost vystavět garáž v jiné části pozemku, kde by výstavbou nikomu nebral výhled, stavební úřad uvedl, že je pouze na stavebníkovi, do jaké části pozemku bude garáž v souladu s platnými předpisy situována. Námitky K. M., že stavebník umístil stavbu ve vzdálenosti 2,07 m od společného plotu, když minimální rozestup mezi stavbami je 6m a povolením stavby bude překročena maximální zastavěnost pozemku stavebníka, stavební úřad vypořádal tak, že podle § 25 odst. 5 vyhlášky č. 501/2006 Sb., vzdálenost stavby garáže či jiných staveb podmiňujících bydlení nesmí být menší než 2 m, přičemž ve vyhlášce je uvedena pouze vzdálenost od společných hranice pozemků, nikoliv v jaké vzdálenosti od sebe mohou být umístěny doplňkové stavby a že v územním rozhodnutí na danou lokalitu vydaném dne 20. 3. 2007 je stanoveno v podmínce č. 2 písm. d), že zastavěnost stavebních pozemků objekty bude max. 25%, z celkové výměry pozemku stavebníka, která činí 1010 m², může stavebník zastavět nejvýše 252,5 m², v současné době má stavebník zastavěnost pozemku 150 m², plánovaná garáž má zastavěnost 31 m², proto obě námitky zamítl. K námitkám, že souhlas s umístěním stavby je v rozporu s územním plánem a že stavebník má zájem svou stavbu prodat, stavební úřad uvedl, že tyto námitky nesplňují § 89 odst. 2 stavebního zákona a proto k nim nepřihlíží. V řízení vznesla námitky také paní P. K., její námitky byly stejné nebo obdobné jako námitky K. M. a stavební úřad je obdobně vypořádal. K námitce, že zamýšlená stavba je v rozporu s tzv. požárně nebezpečným prostorem, stavební úřad uvedl, že součástí projektové dokumentace je i požárně bezpečnostní řešení stavby, kde je uvedeno, že požárně nebezpečný prostor na sousední pozemky nezasahuje a k požárně bezpečnostnímu řešení stavby se vyjádřil i Hasičský záchranný sbor Středočeského kraje, přičemž tato námitka nesplňuje § 89 odst. 2 stavebního zákona, a proto k ní stavební úřad nepřihlíží.

Stavební úřad výrok o územním rozhodnutí o umístění stavby odůvodnil tím, že umísťovaná stavba je v souladu se schválenou územně plánovací dokumentací, s cíli a úkoly

územního plánování, s požadavky podle stavebního zákona a jeho prováděcích předpisů a s požadavky podle zvláštních právních předpisů. Výrok, kterým vydal stavební povolení na uvedenou stavbu odůvodnil tím, že přezkoumal předloženou žádost o vydání stavebního povolení na stavbu garáže vč. zpevněných ploch na pozemku p. č. x v k. ú. Klíнец z hledisek uvedených v § 110 stavebního zákona, projednal ji s účastníky řízení a s dotčenými orgány a zjistil, že uskutečněním stavby nejsou ohroženy veřejné zájmy ani nepřiměřeně omezena nebo ohrožena práva a oprávněné zájmy účastníků stavebního řízení.

Proti rozhodnutí stavebního úřadu podala žalobkyně a) dne 6. 1. 2014 odvolání, které doplnila podáním ze dne 17. 1. 2014 (označeným jako „doplnění odvolání“). Žalobce b) podal proti rozhodnutí stavebního úřadu odvolání dne 17. 1. 2014, které doplnil podáním ze dne 22. 1. 2014 (označeným jako „doplnění odvolání“). Ve svých odvoláních žalobci mimo jiné uvedli, že jim nebylo umožněno pořízení fotokopií vybraných částí správního spisu. Dále uvedli, že v řízení před stavebním úřadem mělo být nařízeno veřejné ústní jednání a provedeno místní šetření za účelem dostatečného zjištění skutkového stavu. Rovněž uvedli, že se stavební úřad měl zabývat otázkou znehodnocení jejich majetku v důsledku ztráty výhledu a uvedli, že stavební úřad se pouze vyjádřil, že stavba garáže o dané výšce není tak vysoká.

Dne 5. 5. 2014 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým odvolání žalobce b) ze dne 22. 1. 2014 zamítl jako opožděné a odvolání, které podala dne 6. a 17.1.2014 žalobkyně a) P. K. a dne 17.1.2014 žalobce b) K. M., zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 17. 12. 2013 potvrdil. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný uvedl, že nezjistil v postupu stavebního úřadu ani v napadeném rozhodnutí vady, které by odůvodňovaly jeho zrušení nebo změnu. Uvedl, že stavební úřad pochybil, když do spisu neprovedl záznam o nahlížení pana K. M. do tohoto spisu, ze kterého by bylo možné ověřit pravdivost tvrzení odvolatelů, že jim bylo umožněno do spisu pouze nahlédnout, nikoliv však pořídit si ze spisu kopie, čímž porušil ustanovení § 38 odst. 4 správního řádu.

K odvolací námitce, že odvolatelé žádali o nařízení veřejného ústního jednání uvedl, že možnost upuštění od ústního jednání a jeho případné spojení s ohledáním na místě i posouzení, zda jsou mu poměry v území (známy - doplnil Krajský soud v Praze) je výhradně v kompetenci stavebního úřadu. Konstatoval, že námitkou zásahu do vlastnických práv a údajného znehodnocení majetku odvolatelů, se stavební úřad zabýval, že umístění garáže na pozemku p. č. x v k. ú. Klíнец je v souladu s regulativy platného územního plánu obce Klíнец pro funkční plochu „lokalita B 1“, k posouzení souladu záměru s vydanou územně plánovací dokumentací je příslušný stavební úřad nikoliv obec, a že regulativ, který by připouštěl umístění garáží pouze jako součást rodinného domu, se nikde v územním plánu nevyskytuje. Odvolací orgán dále uvedl, že stavební úřad je vázán žádostí stavebníka a nemůže předjímat a řešit záměry stavebníka, které uvádějí odvolatelé, přičemž výšky stávajících staveb nejsou předmětem napadeného rozhodnutí a s námitkou požárně bezpečnostního prostoru se stavební úřad v napadeném rozhodnutí vypořádal dostatečně. Konstatoval také, že odkaz na ustanovení § 89 odst. 2 stavebního zákona je irelevantní nejen proto, že se jedná o konkrétní připomínky ke konkrétní stavbě a konkrétní projektové dokumentaci a nikoli jen o připomínky k územnímu plánu, jak uvádějí odvolatelé, ale rovněž proto, že formulace stavebního úřadu „...námitka nesplňuje § 89 odst. 2 stavebního zákona, a proto k ní stavební úřad nepřihlíží.“ je

podle názoru odvolacího orgánu s citovaným ustanovením v rozporu. Odvolací orgán na závěr rozhodnutí uvedl, že v postupu stavebního úřadu zjistil vady, které nemohou mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, proto k nim podle ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu při vydání rozhodnutí nepřihlížel.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán /§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (s.ř.s.)/. Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

První žalobní námitkou je nenařízení veřejného ústního jednání v řízení před stavebním úřadem. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí uvedenou námitkou věcně nezabýval, když pouze uvedl, že posouzení otázky, zda nařídít ústní jednání, je výhradně v kompetenci stavebního úřadu. Tento přístup však soud akceptovat nemůže. Podle ustanovení § 87 odst. 1 stavebního zákona stavební úřad oznámí zahájení územního řízení a k projednání žádosti nařídí ústní jednání, a je-li to účelné, spojí je s ohledáním na místě; oznámení o konání ústního jednání se doručí nejméně 15 dnů předem. Stavební úřad může upustit od ústního jednání, jsou-li mu dobře známy poměry v území a žádost poskytuje dostatečný podklad pro posouzení záměru. Z výše uvedeného je zřejmé, že zákonodárce pokládal ústní jednání ve stavebním řízení za standard a upuštění od něj pak představuje výjimku z obecného principu. Soud nikterak nezpochybňuje, že stavební úřad má v této otázce poměrně široký prostor pro správní uvážení, to však neznamená, že jeho závěr není v odvolacím řízení přezkoumatelný. Právě naopak, pokud odvolatelé namítnou, že v daném případě mělo být ústní jednání nařízeno (a svůj názor zdůvodní), je odvolací orgán povinen se s jejich námitkou řádně vypořádat – tedy posoudit, zda stavební úřad dodržel meze správního uvážení a zda skutečně byly splněny podmínky, které zákon pro upuštění od ústního jednání stanoví. Vzhledem k tomu, že se žalovaný podobnými úvahami vůbec nezabýval, má soud za to, že se řádně nevypořádal s odvolací námitkou žalobců a jeho rozhodnutí je tak v tomto ohledu nepřezkoumatelné pro nedostatečné odůvodnění. První žalobní námitka je proto důvodná.

Druhou žalobní námitkou je otázka tvrzeného znehodnocení majetku žalobců povolenou stavbou v důsledku podstatného snížení výhledu do krajiny. Soud úvodem konstatuje, že se ztotožňuje se stanoviskem veřejného ochránce práv, sp. zn. 3687/2012/VOP/KČ (kterou žalobci připojili k žalobě, jinak dostupnému na www.ochrance.cz), že „námitku ztráty výhledu stavební úřad vždy posoudí, a pokud dospěje k závěru, že ztráta výhledu nepředstavuje nepřiměřené dotčení vlastnického práva, vypořádá se s ní v odůvodnění rozhodnutí“. V projednávané věci se stavební úřad námitkou žalobců zabýval a uvedl, že „v dané lokalitě nemůže stavba garáže vysoká 3,15 m nijak ovlivnit výhled do krajiny“. Z uvedeného rozhodnutí nicméně není zřejmé, jak k tomuto závěru stavební úřad dospěl. Žalobci ve svém odvolání vznesli odvolací námitku, že se otázkou znehodnocení jejich majetku stavební úřad řádně nezabýval a rovněž zpochybnili jeho výše uvedený stručný závěr s tím, že jej na základě dostupných podkladů nemohl objektivně učinit. Žalovaný v napadeném rozhodnutí toliko stručně konstatoval, že se stavební úřad uvedenou námitkou zabýval a že ji zamítl. Takové odůvodnění však soud nemůže považovat za dostatečné,

jelikož z něj nelze zjistit, zda žalovaný se závěrem stavebního úřadu souhlasil, či zda se jeho správností vůbec zabýval. Žalovaný zde, stejně jako v otázce ústního jednání, zcela rezignoval na svou roli odvolacího orgánu a na svou povinnost řádně se vypořádat s odvolacími námitkami odvolatelů, když jeho rozhodnutí nasvědčuje tomu, že se argumentací žalobců věcně vůbec nezabýval. I v tomto ohledu tak soud pokládá napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatečné odůvodnění.

Třetí žalobní námitkou je tvrzené porušení procesních práv žalobců spočívající v tom, že jim nebylo umožněno pořídit fotokopie vybraných částí spisu. I tato námitka je důvodná. Žalovaný v napadeném rozhodnutí sám konstatoval, že stavební úřad pochybil, když o nahlížení žalobce b) do spisu neprovedl úřední záznam, ze kterého by bylo možno posoudit pravdivost tvrzení žalobců. O věci samé však (tedy o tom, zda k odepření pořízení fotokopií došlo) vlastní závěr neučinil, díky čemuž soud konstatuje, že se s odvolací námitkou řádně nevypořádal. Pokud žalovaný kvůli absenci úředního záznamu ve správním spise neměl dostatek podkladů pro posouzení této otázky, bylo jeho povinností si takové podklady opatřit, např. výslechem žalobce b) a příslušného pracovníka stavebního úřadu, zjištěné skutečnosti vyhodnotit a vypořádat se s tvrzením žalobců. To však žalovaný neučinil a jeho rozhodnutí tak vychází z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, který vyžaduje zásadní doplnění.

Další žalobní námitkou je namítané nesprávné posouzení podání žalobce b) ze dne 22. 1. 2014. I tato námitka je důvodná. Z uvedeného podání je zcela zřejmé, že se jedná o doplnění již podaného odvolání (podání je přesně označeno jako „odvolání účastníka – DOPLNĚNÍ“), rovněž v textu podání je výslovně uvedeno na konci druhého odstavce, že se jedná o doplnění odvolání. Žalovaný tedy pochybil, že posoudil toto podání jako samostatné odvolání, zamítl je jako opožděné a argumenty v něm uvedenými se nezabýval. Tím podstatně zkrátil žalobce b) na jeho právech způsobem, který mohl mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

Vzhledem k výše uvedenému postupoval soud podle ust. § 76 odst. 1 písm. a), b) a c) s. ř. s. a napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí, proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí vyžaduje zásadní doplnění a pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, aniž by ve věci nařizoval jednání a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Jelikož soud přistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí bez nařízení jednání, nezabýval se již dalšími žalobními námitkami, které by jinak byly předmětem jednání před soudem i s ohledem na to, že v dalším průběhu řízení budou ještě moci být předmětem dialogu mezi žalobci a žalovaným.

V dalším řízení pak bude na žalovaném, aby věc znovu projednal v souladu se závěry soudu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobcům, kteří byli ve věci úspěšní, přiznal soud náhradu nákladů řízení v částce 39.823,- Kč. Tato částka sestává z odměny advokáta ve výši 12.400,- Kč za pět úkonů právní služby po 3.100,- Kč [převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby, 2x sepsání doplnění žaloby a sepsání repliky

k vyjádření osoby zúčastněné na řízení – § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů], sníženou o 20 % (§ 12 odst. 4 téže vyhlášky, za jednoho ze žalobců, z pěti paušálních částek jako náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky, vše zvýšeno o částku 5.523,- Kč odpovídající 21 % DPH z předchozích částek a z částky 2 x 3.000,- Kč představující zaplacený soudní poplatek za podání žaloby a 2 x 1.000 Kč za soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 19. května 2015

Olga Stránská, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Vlasáková